

Sandu Prahova — Cluj-Napoca: Sint mai multe propuneri privind modalitatea de itinerare a cenaclului de dramaturgie: unele se referă la spectacolele-lectură prezentate la București de trupa Teatrului Giulești, altele, la membrii titulari ai cenaclului, critici literari și personalități ale culturii noastre de azi. Autorii celor dintii sînt interesați de textele pe care le lansăm, în premieră absolută, în formula spectacolului-lectură; ceilalți, de intervențiile critice care fac din dramaturgie un obiect demn de cel mai înalt statut literar. Este posibil ca din toamnă să realizăm o itinerare a cenaclului în cea de-a doua variantă, conținnd pe colaborarea cu unele teatre, cum ar fi Naționalul din Craiova sau Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani. Din partea instituției de specialitate din localitatea dumneavoastră nu am primit nici o solicitare.

Angela Bulgăre — Iași: În **Adevărul despre fintini**, 3 acte, 78 pagini, abordați cazul unui funcționar diplomatic chemat la cadre, în prezua prezentării la un post din lumea a treia, pentru a fi întrebat de ce nu și-a trecut în fișa personală copilul pentru care soția sa, Elvira, plătește de mai mulți ani pensie alimentară. Aflînd acest adevăr despre care nu știa nimic în cei zece ani de cînd era căsătorit, Tudor Cofaru — nu numai pentru că a trebuit să-și amine plecarea — are sentimentul unor mari prăbușiri de terenuri. Monologul care urmează (întreg actul al doilea), spart din

cînd în cînd de flashback-uri inevitabile, nu e neinteresant, analiza psihologică fiind abil susținută de o replică întreruptă în timp și contra-timp de reacțiile sufletești, declanșate în lanț. Tudor Cofaru e un personaj care „are ce spune”, prezența sa are adîncime. Actul al treilea ne mută într-un restaurant în care va avea loc împăcarea, refacerea ecuației familiale, pe fondul poate comic al întîmplării ce se desfășoară concomitent la mesele învecinate și reunite deatît de gălăgioșii nuntași este vorba de modul în care reprezentantul O.N.T., persoană cu prezență fizică și spirituală recunoscutibilă, se „introduce” în intimitatea familiei de tineri căsătoriți, notîndu-și în carnețel cîntecele de pahar executate de invitați, trecînd apoi la decizia fermă de a face ordine în respectivul ceremonial și sfîrșind prin a pleca singur cu mireasa, în timp ce ginerele, ținut de brațe de toți socrii (mari și mici) se întrea-bă: „Și eu cine sînt?”. „Nevinovăția” Elvirei, probată de absurditatea petrecută la Casa de nașteri unde ea era soră-șefă nu se imbină chiar atît de armonios cu „Vinovăția” grupului de nuntași incapabili să reacționeze, înghețați în fața tovarășului Popică de la O.N.T., care vrea și reușește să modifice întreg spectacolul nupțial. Ideea acestui paralelism antite-tic este remarcabilă, dar nu și materializarea ei: trebuie să existe un liant și la nivelul scriiturii, între cele două planuri. De altfel, accentul, în ultimul act, cade în special pe

colectivitatea „maltrata-tă” de Popică, cuplul Tudor-Elvira rămînd în surdina, într-un fel de con-de umbră, dîndu-ne impresia că nunta face parte din altă piesă. Or, nu aceasta a fost intenția dumneavoastră. Dovadă și faptul că „puneți la treabă” balada **Riga Crypto și Iapona Enigel**, cu acele versuri din final care, trebuie s-o recunoaștem, „cad” foarte bine: „Căci sufletul nu e fîntînă / Decît la om — fiară bă-trînă”. Pe de altă parte, raportul dintre actele I și III nu este complet echilibrat: „explozia” din actul al treilea trebuie să aibă neapărat **puncte de sprijin** în primul act. Limbajul personajelor este scăpat de sub control, nu în sensul că ar fi licențios într-un fel se definește Elvira în primul act, cînd expresiile ei și, în general, felul de a vorbi ne trimit la un domeniu al tehnicii, și cu totul altfel în ultima parte a piesei, cînd suprasaturați acest personaj cu termeni medicali care să-i justifice apartenența la domeniu. Exemplul ales nu este singular: dacă în actul al doilea Tudor Cofaru ne arată sfîșieri de conștiință ce presupun adînci lecturi de referință în direcție umanistă, în actul al treilea, diplomatul se prezintă cu limbajul, dur și lipsit de flexiuni spirituale, al unui oarecare mocofan dintr-un alt veac; de unde, și în acest caz, impresia de „lipitură”. Textul trebuie rescris: dar, mai întîi, lăsați-l să se „răcească”. În felul acesta veți căpăta **distanța necesară** față de el, pentru a observa și alte neajunsuri pe care

spațiul de față nu ne în-
găduiesă vi le semnalăm.

Ionel Mardarie — Bucu-
rești: După cum ați ob-
servat, noi nu publicăm
proză și, bineînțeles, nu
facilităm legătura cu dra-
matizatorii. Pe acești spe-
cialiști ai replicii rostite
trebuie să-i contactați
singur, în măsură în care
credeți că proza pe care
ați comis-o merită acest
efort.

Vasile Pajură — Turda:
Din lungă și (destul de)
incilcituă dumneavoastră
incercare dramatică (**Nu
mai tu ești de vină!**, dra-
mă în cinci părți, 102 pa-
gini), reținem ipostaza a-
fectivă a directorului Ia-
nole care se simte direct
vizat (lezat) ori de câte
ori cineva din afara în-
treprinderii pune în dis-
cutie calitatea îndoelnică
a vreunui subaltern. Iano-
le se vadește a fi un fel
de cocoș care nu per-
mite nici o aluzie la cir-
dul său de găini, puicute
și alte cele. Ar fi o di-
recție de speculat, nu
chiar cu multe șanse vi-
zavi de spectatorul veri-
tabil. În rest, foarte mul-
tă umplutură (oare acest
termen este exclusiv culi-
nar?) șoferul Matache,
venit să încarce marfa,
vorbește prea mult despre
cumnatul său Ilie, fost a-
viator și actualmente paz-
nic de cimitir, în timp ce
restul personajelor aflate
în scenă ascultă fără cea
mai mică neliniște drama-
tică, neîndrăznind să-l
întrerupă pe pirdalnicul
orator. Absența conflictu-
lui este o performanță pe
care o realizați prin hotă-
rirea pe care ați luat-o
de a nu avea nici un „om
rău”. Toți cei prezenți în
scenă sint „buni” sau
„foarte buni”. Este igno-
rată aici legea de aur a
personajului negativ, fără
de care intriga, înfruntă-

știle, desfășurarea ca atare
a acțiunii unei opere li-
terare rămân produse a-
nemice, fără șansă de a
avea viață și a purta un
adevăr estetic. Dacă mulți
autori nu dau importanță
relației dintre bine și rău,
în sensul că binele cu a-
lăt este mai sublim și în-
cercat de lumină cu cât
răul este mai adinc și
mai întunecos, mulțumindu-
se cu un factor nega-
tiv pe care și zefirul, cu
blinda lui suflare, îl poa-
te înlătura, dumneavoaș-
tră renunțați definitiv la
acest purtător de conflict,
copleșit de o dulce și roză
viziune paradisiacă asu-
pra lumii. Este o esteti-
că, dacă o putem numi
astfel, cu care ne-am mai
întilnit parcă în literatura
română, într-o vreme când
devenisem subit specia-
liști într-un anume im-
port.

MAI TRIMITEȚI: **A-
nella Lăzărescu** — Craio-
va (**Melc codobelc**, text
pentru păpuși, 30 pagini);
Ion D. Pătrășcanu —
București (**Să nu visezi
păsări**, piesă în două
părți, 60 pagini); **Natalla
Botezatu** — Cluj-Napoca
(**Rămășagul**, comedie fol-
clorică, 60 pagini); **Ange-
lo Georgeanu** — Giurgiu
(**Un țăran și zece învăță-
toare**, farsă în trei părți,
10 tablouri, 74 pagini);
Mirela Dana Tulbure —
Arad (**Salcimii rid primă-
vara**, trei acte, opt ta-
blouri, 61 pagini); **Lumi-
nița Bălcoianu** — Suceava
(**Vinul de seară**, două ac-
te, 10 tablouri, 80 pagini);
Anastase Rucăreanu —
Pitești (**Sfintul de pe sti-
clă**, piesă antimistică pen-
tru căminele culturale, 77
pagini); **Claudiu Zave-
reanu** — București (**În-
treabă-te...**, piesă în trei
acte, 79 pagini); **Ion So-
roceanu** — Mizil (**Noi și
Blaga**, poem dramatic în

trei părți, 59 pagini);
Tudor Filip — Tg. Mureș
(**Brincovenii**, piesă istori-
că în două părți, 66 pa-
gini).

DEOCAMDATA, NU: A-
ristide Ionescu — Piatra
Neamț; Tudor Avrigeanu
— Slănic-Prahova; Ma-
riana Cristudorescu —
Ploiești; Marin Ialomî-
țeanu — Suceava; Sile
Păduraru — Cluj-Napoca;
Hanibal Pribeagu —
Huși; Paul Pietra — Co-
rabia; Ion Remete —
Turnu Severin; Viorica
Ungheanu — Arad; Mir-
cea Jugănar — Timișoa-
ra; Pavel D. Pavel —
Vaslui; Cleopatra Purcă-
rete — Caransebeș; Ba-
zil Udroi — București;
Felicla Hunedoreanu —
București; Ioan T. Baltag
— Zimnicea; Angelica
Dumitrescu — Slatina;
Barbu M. Hagiescu —
Iași.

PORTOFOLIUL NOSTRU
(pe care îl ținem și la
dispoziția secretarilor li-
terari din teatre)

- Marin Sorescu — Vă-
rul Shakespeare
- Radu Iftimovici —
A cincea cameră a inimii
- Horia Gârbea — Al
treilea as
- Paul Everac — La
marginea lumii
- Dinu Grigorescu —
Raliul
- Petre Sălcudeanu —
Nu mai plinge, draga
mea!
- Iosif Naghiu — A
trela caravelă

Rubrică susținută de
Paul TUTUNGIU